האומרת ממאה אני לך ושבאו לה עדים

שהיא ממאה והאומרת איני שותה ° ושבעלה

אינו רוצה להשקותה ושבעלה בא עליה

בדרך אוכל הנשואות לכהנים מנחותיהן

נשרפות בת ישראל שנשאת לכהן מנחתה

נשרפת יוכהנת שנשאת לישראל מנחתה

נאכלת מה בין כהן לכהנת "מנחת כהנת

נאכלת יומנחת כהן אינה נאכלת יכהנת

מתחללת הוכהן אין מתחלל יכהנת מטמאה

למתים יואין כהן מטמא למתים "כהן אוכל

בקדשי קדשים בואין כהנת אוכלת בקדשי

קרשים מה בין איש לאשה יהאיש פורע

ופורם בואין האשה פורעת ופורמת סלהאיש

מדיר את בנו בנזיר מואין האשה מדרת בנה

בנזיר מנהאיש מגלח על נזירות אביו פואין

האשה מגלחת על נזירות אביה יהאיש מקדש

את בתו בואין האשה מקדשת את בתה

בהאיש מוכר את בתו ואין האשה מוכרת

את בתה מקהאיש נסקל ערום ואין האשה

נסקלת ערומה יהאיש נתלה ואין האשה

נתלית "האיש נמכר בגניבתו ואין האשה נמכרת בגניבתה: **גמ'** ת"ר "כל הנשואות

לכהונה מנחותיהן נשרפות כיצד כהנת לויה

וישראלית שנשאת לכהן האין מנחתה

נאכלת מפני שיש לו חלק בה ואינה עולה

כליל מפני שיש לה חלק בה אלא הקומץ

קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקר

כאן משכל שהוא ממנו לאישים הרי הוא

בבל תקטירו אמר יהודה בריה דר"ש בן

פזי דמסיק להו לשום עצים כר"א "דתניא

ר"א אומר בלריח ניחוח אי אתה מעלה אבל

אתה מעליהו לשום עצים הניחא לר"א דאית

ליה האי סברא אלא לרכנן דלית להו האי

סברא מא"ל ידעבדי להו כר"א בר"ש יי דתניא

רבי אלעזר בר"ש אומר יהקומץ קרב בעצמו והשירים מתפזרים על בית הדשן

ואפי'

א) [חולין קלא:], ב) [מיר כח:], ג) [שם ל.], ד) סנהדרין מד:,

ב) ותוספתה פ"בו. ו) יומה מו:

לג א מיי׳ פי״ב מהל׳ מעשה הקרבנות הלכה יב: הקרבנות הככה יב: לד ב מיי׳ שם הלכה י: לה ג מיי׳ שם הלכי ט: לו ד מיי׳ פי״ט מהל׳ איסור ביאה הלכה א סמג לאריו קכב טוש"ע אה"ע סימן סעיף יב:

לו ה מיי שם טוש״ע שם סעיף יג: סעיף יג: לח ר מיי' פ"ב מהלכות אבל הלכי ו ופ"ג הלכה יא

סמג לאוין רלה טוש"ע י"ד סימן שעג סעיף ב: סיתן שעג סעיף ב: למ ז מייי שם סמג שם טוש"ע י"ד סיתן שסט סעיף א: מ ח ט מייי פ"יי מהלי

מעשה הקרבנות הלכ' ג סמג עשין קפד קפה: מא י מיי' פ"י מהל' טומאת לרעת הלכ" ו סמג עשין רלה: בב ב מיי שם הלכי ח:

בוב ב נויי קם הוכנ מו. בוג ל מ מיי׳ פ"ב מהלכות נזירות הלכה יג: בוד ג ם מיי׳ שם פ״ח הלכה בה ע מיי׳ פ״ג מהל׳ אישות הל' יא סמג עשיו מח

טוש"ע אה"ע סימן לו סעיף א: מו פ מיי פי״א מהל׳ גירושין הלכה ז סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קנה סעיף א:

קלה טער איני בוד צ מיי' פ"ד מהל' עבדים הלכה א ב: מח ק מיי' פט"ו מהלי סנהדרין ה"א סמג עשין קב: ממ ר מיי' שם הלכה ו: ב ש מיי׳ פ"ג מהלכות גניבה עבדים הל' ב] סמג עשין פא: בא ת מיי׳ פי״ב מהל׳ מעשה קרבנות הלכ' יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה טו: גב א מיי' פ"ה מהל' איסורי

מובח הלכ' ה סמג עשין :שיח שיט בג ב מיי שם הלכה ג סמג

שם: בר ג ד מיי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכי יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה

תוספות שאנץ

י, צניעותא ל״ה: כהנת מתחללת מן התרומה ומן . הכהונה אם נבעלה לפסול הכוחנה אם נבציה יפטר לה ולאו דוקא נקט כהנת דה״ה דאלמנת בת ישראל שנשאת לכהן גדול אלא . מתחללת מכהונה: מגלח על נזירות אביו אם נדר בנזירות והפריש קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הבן מגלח ביום מלאת ימי נזרו ומביא קרבנות . שהפריש אביו: איקרי כאן כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו פ״ה דהוה ליה למכתב כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו לה׳ ולמה כתב ממנו אלא למדרשי׳ באפי נפשיה לא תקטירו כל . שממנו עולה כבר אָשֶה לה׳ ויש בכלל לאו זה בשר כל רש בכלל לאו זה בשו כל הקרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות והכא נמי אמרי׳ דלמא בתר חלק ליה הקטרה דקומץ כהלכתה ואלו שירים גמורין הן והרי הן בכל תקטירו. דמסיק להו לשם עצים וכר׳ אליעזר ופלוגתיהו בזבחים אברי חטאת שנתערכו באברים של עולה רבי אליעזר אומר יתנם למעלה ורואין . עצים וחכמים אומרים תעובר צורתו ויצאו לבית השריפה לאישים ור׳ אליעזר סבר

האומרת שמאה אני. ירושלמי האומרת טמאה אני לא כחטאת שמתה בעליה היא וחטאת שמתה בעליה ילכו

המעות לים המלח דמיא לאשם תלוי אם לאשם תלוי אפי׳ משחדשה בכלי א"ר מתני' דמיא לאשם תלוי שנשחט דתנינן תמן אם משנשחט

נודע לו הדם ישפך והבשר יצא לבית השריפה: בל הנשואות לכהנים מנחותיהן נשרפות. פרש"י אחד מנחת סוטה ואחד מנחת נדבה ותימה מנחת נדבה מה חלק יש לו בה והא אפילו רבי יהודה דאומר בפ׳ אין בין המודר (נדרים דף לה:) אדם מביא על אשתו כל קרבנות שהיא חייבת דווקא שהיא חייבת כדמפרש בספרי כגון אם [הקיפה] נזירות בראשה וחיללה את השבת דומיא דמנחת סוטה שהיא חובה דיליף לה מוהביא את קרבנה עליה כל קרבן שעליה אבל מנחת נדבה מודה רבי יהודה שאינו מביא וי"ל משום הכי יש לו חלק משום דקי"ל מה שקנתה אשה קנה בעלה כדתנן בפ"ד דנזיר (דף כד.) אם שלה היתה בהמה החטאת תמות וקא דייק בגמ' מנא לה מה שקנתה אשה קנה בעלה הלכך יש לו חלק בה אפילו לרבנן דפליגי אדר׳ יהודה ואמרי דווקה קרבן שמכשירה לו מביה עליה דמה שקנת׳ קנה בעלה מיהו בירושלמי דפרק היה מביא משמע דבמנחת סוטה איירי והכי איתא התם מנחתה מלמד שהיא קדשה לשמה כשם שהיא קדשה לשמה כך היא קדשה לשמו ותני רבי חייא ופליג ליקרב כליל אינה יכולה מפני שותפתה של אשה לאכול אינה יכולה מפני שותפתו של איש [אלא] הקומץש לעלמו והשירים קריבין לעלמן ואת אומר מנחתה אלא מה דאישתעי קרא אישתעי מתני' ותו התם והביא את קרבנה עליה בעלה מהו שיפריש עליה חוץ מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה מפריש עליה חוץ מדעתה וא"ת מאחר שיש לו חלק בה א"כ הויא לה מנחת שותפות וחומר בפ"ק דובחים (דף ה:) הניח מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בה משום שותפות הא יש בה משום שותפות אינה קריבה משום דכתיב בה נפש והכי קתני בסיפרי

בהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרינן בה דהא הניח מנחתו לשני בניו דמסיק התם (דף ו.) דקניא להו אלמא משום דמכפרי קרינא ניה נפש: הקומץ קרב בעצמו. וח״ת אמחי לא שדינן לכולה מנחה בתר דילה ויהו שיריה נאכלין כדאמר בפ׳ אין בין המודר (נדרים דף לו:) ואיתא בפ"ק דובחים (דף ו.) ובפ"ק דתמורה (דף ב:) מתכפר עושה תמורה והכא היא מתכפרת במנחה זו י"ל התם מיקני למתכפר כולי זבח ואין לו למקדיש חלק בו אבל הכא יש לו לבעל חלק במנחה: דמסיק להו לשום עצים. רש"י פי' דנימא הכי אם ראוין הן להקטיר ולא היתה ראויה לקמוץ וכו' ותימה מאי תנאי שייך הא ודאי כאילו מעורבין שיריים והוי כאברי עולה ואברי חטאת שנתערבו דפליגי בה ר"ח ורבנן (זבחים עו.) דלח שייך בה תנחי דליכה שום ספק אלה ודהי מקלתן ראויה להקטיר שומקלתן לאכול ולהקטיר ואותן מה שבתוכן אין ראוי להקטיר לשם עלים בכל מקום שהוא ולא שייך שום תנאי וכמדומה דרש"י נקט ליי אגב שטפיה דההיא דפרק נושאין על האנוסה (יבמות ק.) דתנן כהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים ומפרש בגמרא דמנחתם נקמלת כמנחת ישראל ואינה נאכלת כמנחת כהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך תנאי כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל ולריך להתנות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומן רבה (מנחות

דף כג.) נמערב קומנה בשיריה או בשירים של חבירתה לא יקטיר אית לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעור: הקומין קרב לעצמו והשיריים לעצמן, בירושלי בעי אליביה דר"ש אלין שיריים משום מה הם באים משום קומן או משום שיריים אי תימר משום קומץ אינו נותנו בלילה ואינו נותנו לאחר מיתה ואינו מחשב להן ואי תימר משום שיריים נותנו בלילה ונותנו לאחר מיתה מהו שיחשב להן ופשיט לה מדר"א בר"ש דאמר דמתפורין על גבי הדשן שלמטה כדמפרש בפ׳ ואלו הן מנחות הדא אמרו נותנו בלילה ונותנו לאחר מיתה ומחשב להן א"ר יוסי בר בון אינו מחשב להו שלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח:

כהלכתו ולא נטמאו נשרפין שירים בבית הדשן כדמפרש בגמרא: **כהנת.** בת כהן: **מנחתה נאכלת.** דכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל כתיב (ייקרא 1) אבל ^(א) כהנת הנשואה לישראל נאכלת וכן כהנת

ליקמץ ואלו שיריה הרי הן כשאר עלי

המערכה: כר"ה. פלוגתייהו בזבחיםי אברי חטאת שנתערבו באברי עולה ר"א אומר יתנם למעלה ורואה אני את בשר חטאת על המזבח כאילו הן עלים וחכ"א תעובר לורתן וילאו לבית השריפה שאסור להקטיר אברי חטאת משום לאו דכל שתמנו לאישים ור"א סבר בתריה דההוא קרא כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם לה׳ שאור ודבש בכורים אתה מביא מן התמרים ומנחת שתי הלחם שהוא ראשית מן השאור ואל המובח לא יעלו לריח ניחוח [שם] קאי נמי אממנו אשה לה' דאוקמיה בבל חקטירו ואשמעינן דלא אסר הקטרתו אלא כשמתכוין לריח ניחוח: כר"א בר"ש. במנחות בפ' אלו מנחות (דף עג:) גבי מנחת חוטא כהן שמביא על שמיעת קול או על ביטוי שפתים או על טומאת מקדש וקדשיו בדלי דלות ופליגי רבנן עליה דרבי שמעון ואמרי והיתה לכהן כמנחה [ויקרא ה] מנחת חובתו של כהן כליל כמנחת נדבתו ואינה נקמלת (ג) ס) דור"ש דריש ליה לקרא התם הכי וכי נאמר והיתה לכהן כמנחתו לא נאמר אלאז כמנחת חוטא של ישראל מה של ישראל נקמנת אף מנחת חוטא של כהן נקמלת אי מה מנחת ישראל שיריה נאכלין אף זו שיריה נאכלין ת"ל והיתה לכהן כמנחה לכהן כמנחה לענין עבודת כהן שטעונה קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמם ולית ליה כל שממנו לאישים כלל ר״א בר״ש . פליג עליה ואמר קומך קרב לעצמו ושירים מתפזרין לאיבוד: מ"נ

וכל הנשוחות [לכהנים] מנחוחיהן נשרפות. ואפילו קרב הקומך

אלמנה וגרושה שהביאה מנחתה נאכלת: כהנת מתחללת. מן התרומה ומו הכהונה אם נבעלה לפסול: וכהו אין מתחלל. אם נשא גרושה זונה וחללה. וטעם דכולה מתני׳ מפרש בגמ'ש): בקדשי קדשים. חטחת וחשם ומנחה בכולם כתיבי) כל זכר בכהנים ס [יאכלנו]: מה בין איש לאשה. בישראל נמי המיירי: איש פורע ופורס. כשהוא מנוגע פורע ראשו ופורס בגדיו: האיש מדיר אם בנו. קטן בנזיר וחלה המירות עליו אפילו לכשיגדל: מגלה על נזירות אביו. אם נדר אביו בנזירות והפריש קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הבן מגלח ביום מלחת ומביח קרבנות שהפריש אביו: מקדש את בתו. מקבל קידושי בתו קטנה שלה מדעתה: מוכר את בתו. לאמה כשהיה הטנה: גבו' מנחומיהן נשרפות. חחת מנחת סוטה וחחת מנחת נדבה: מפני שיש לו חלק בה. שהוא מקריבה משלו וכתיבם כל מנחת כהן וגר': ואינה עולה כליל (כ) שיש לה חלק בה. שלכפרתה היא באה ואין מנחת זר ובת כהן קריבין כליל בלח קמינה: השירים קריבין לעלמן. לחחר שקרב הקומץ: קרי כחן כל שממנו כו'. כי כל שחור וכל דבש לח מ) תקריבו לה' (ויקרא ב) הוה ליה למכתב למה ליה למכתב ממנו אלא למדרשיה נמי באנפי נפשיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ויש בכלל לאו זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות והכא נמי דלמא בתר חלק שלה אית לן למיזל והויא הקטרת קומץ כהלכתו ואלו שירים גמורין הם וישנן בבל תקטירו: דמסיק להו לשם עלים. דנימא הכי אם ראויים הן להקטיר ולא היתה ראויה ליקמץ כדין מנחת כהן הרי זו הקטרה לשמה וקמילה לא מעלה ולא מורדת ואם ראויה היתה

ו) יבמות ק. זבחים עו: [מנחות קו: יומא מו:], ה) מנחות עד. יבמות ק. [מוספתה פ"ב שם ול"ען, ע) נמות על. ול"ע], ע) [ע"ב], י) [ויקרה ו], ע) [רש"ל], () [ויקרה ו], מ) [ל"ל מקטירו], נ) [דף עו.], ם) רש"א, ע) ל"ל קרב לעלמו, פ) ומקלמן לאכול ואומן כו" להקטיר אלא דמסיק לשם עלי כו'. מהרש"ל ועי' רש"א, הגהות הב"ח עליה ואמר:

(d) רש"י ד"ה מנחתה וכו'אבל דכהנת: (ב) ד"ה ואינהעולה כליל מפני שיש: עולה כנינ בשבי שיש. (ג) ד"ה כר"א גר"ש וכו' ואינה נקמלת ואמר ר"ש כמנחה של ישראל וכו' אף מנחת חובה של כהן וכו׳ לאישים כלל ור"א בר"ש פליג

גליון הש"ם

מתני' ושכעלה אינו רוצה לחשמותה. עי׳ יבמות דף נה ע"א תד"ה אילימא:

מוסף רש"י האומרת טמאה אני לך. שהודתה לבית דין על קלקולה, שהיו מאיימין עליה כלתני מתני' (לעיל ו:). מנחת כהנת נאכלת. כמנחת ישראל, מנחת כהן אינה נאכלת. דכולה כליל דכתיב (ויקרא ו) כליל תהיה לכמיב (ויקוא ו) כניל תהיה (חולין קלא:). כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. כדכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דצש לא תקטירו ממנו אשה לה', והאי מקטירו ממנו חשה נהי, והחי
ממנו ימירא הוא ודרשינן ביה
נמי לא מקטירו כל שממנו
אשה להי, יש בכלל הזה
קדשים ושירי מנחה ולחם
הפנים שקרב מהן כבר לאישים האימורים, וכן הקומץ וכן הבזיכין קיימי שירים בבל (זבחים עו:) מאחר שנתת לאש כל משפטו הרי השירים בבל תקטירו, דכתיב לא תקטירו ממנו אשה לה׳, לא תקטירו דבר שניתן ממנו לאם (יומא מז: וכעי"ז יבמות ק.). דמסיק להו לשום עצים כר"א. דפליג נמס׳ זבחים (עוד:) באברי חטאת שהן שיריים מאחר שהוקטרו ונתערבו מטאת באיברי עולה שהן כליל. ר"א אומר ימן הכל למעלה ורואה אני את בשר חטאת למעלה כאילו הן עלים, ויליף טעמא מהאי קרא ואל המובח לא יעלו וגו' בתריה דהאי קרא לא תקטירו ממנו כמיב (יומא מז:) ורואה את בשר יות אות אות לוחל מל בשל המעלת שקן שיים ובכל מקטירו כאילו הן עלים, דכיון דלא מכרון לאקטורי לאו הקטרה היא זמותר לעשות כן מפני מקנת עולה (יבחות ק). רבי אלעזר בר"ש אומר. בני כהן המעמא הקדש בדלי בני כהן המעמא הקדש בדלי ביות מיוציא היים מעודה ביותר מעודה בדלי ביותר מעודה ביותר מעודה בדלים דלות, שמביא מנחת חוטא דכתב בה במנחת חוטא והיתה לכהן כמנחה, כלומר אם חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל, מה מנחת ישראל נהמלת אף מנחת חוטא של כהנים נקמלת, אי מה מנחת ישראל שיריה נאכלין אף זה שיריה נאכלין, ת"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה, הא כילד הקומץ קרב בעלמו והשירים קרבות לעלמן, דברי ר"ש, ר"א בר"ש אותר הקומן קרב לעלמו והשירים מתפורון אבית הדשן למטה מקום שנותנים שם תרומת הדשן והנולה, והיינו אלל המזבח (יבחות ק.).

בתריה דההוא קרא כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח וקאי נמי אממנו לה' דאוקמה בבל